உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர் 2.] || நள ௵ கார்த்திகை ௴ – 1916 ௵ நவம்பர் ௴ || [இதழ் 11

தேவாரம்.

நம்பொருணம் மக்களென்று நச்சியிச்சை செய்துநீ
ரம்பரம டைந்துசால வல்லலுய்ப் பதன்முன
மும்பர்நாத னுத்தமன் னொளிமிகுத்த செஞ்சடை
நம்பன்மேவு நன்னகர் நலங்கொள்காழி சேர்மினே.

சைவநூல்களும் ஏகான்மவாதிகளும்.

ஒவ்வொரு சமய நூல்களும் அவ்வச்சமயக் கோட்பாடுகளையே நிலைநிறுத்துவனவாகவும், அக்கோட்பாடுகளுக்கு மாறான பிறசமயக் கொள்கைகளைப் பூர்வபக்கப்படுத்திப் பேசுவனவாகவும் இருக்கும். ஆதலால், ஒவ்வொரு சமயத்தினரும் தங்கள் தங்கள் சமய நூல்களையே பாராட்டிப் போற்றி வாழ்வது கடமையாம். அவ்வாறன்றி, தங்கள் சமயக் கொள்கைகளுக்கு மாறான பிறசமய நூல்களையெல்லாம் தங்கள் சமய நூல்களென்று கொண்டாடி அவைகளுக்குத் தங்கள் சமய பக்ஷமாகப் பொருள்கூறி மகிழ்வது அறிவாளிகள் செய்கையாகாது. மகமதிய நூலாகிய கோரானைக் கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் சமய நூலென்று கொண்டாடுவதில்லை. கிறிஸ்து நூலாகிய விவிலியத்தை மகமதியர்கள் தங்கள் சமய நூலென்று கொண்டாடுவதில்லை. நாலாயிரப் பிரபந்தத்தைச் சைவர்களும், தேவாரத் திருமுறைகளை வைணவர்களும் தங்கள் தங்கள் சமயத் தோத்திர நூல்களென்று கொள்வதில்லை. உலகநடை இவ்வாறிருக்க, ஏகான்மவாதிகள் பலர் இதற்கு மாறாகத் தங்கள் ஏகான்மவாத நூல்களோடு மாத்திரம் அமைந்திராமல், சைவ வைணவ நூல்களிலும், நுழைந்து, அவைகளுக்கும் ஏகான்மவாத பரமாகப் பொருள்கூறி மகிழ்கின்றார்கள். எல்லாச் சமயங்கட்கும் பொது நூலாகிய வேதத்திற்குத் தங்கள் ஏகான்மவாத பரமாகவும் இவர்கள் பொருள் கூறலாம். அப்படியே தமிழிலும் பொது நூலாகிய திருக்குறளுக்குப் பொருள் கூறுவதனால் நமக்கிழுக்கின்று. இவர்கள் சைவத்திற்கே சிறப்பாகிய தேவார திருவாசகங்கட்கும் வைணவத்திற்கே சிறப்பாகிய நாலாயிரப் பிரபந்தத்திற்கும் அவ்வாறு பொருள்கூறி மகிழ்வது ஒரு சிறிதும் அடாது. இவர்கள் தேவாரமுதலிய திருமுறைகளையும் தாயுமானவர்பாடல் முத

லிய சைவ நூல்களையும் கொண்டாடி, சிவ சின்னங்களைத் தாங்கி, தங்களை வேதாந்திகள் என்றும் அத்வைதிகளென்றும் சொல்லிக் கொள்வதனால், சைவ சித்தாந்த உணர்ச்சியில்லாத சைவர்கள் பலர் ஏமாந்து, இவர்களைத் தங்கள் இனத்தவரென்றெண்ணி, இவர்கள் செய்யும் உபதேசங்களைக் கேட்டு, ஆரம்பத்திலேயே தங்களை வேதாந்த விசாரணை செய்பவர்களா யெண்ணிக்கொண்டு, சைவ நல்லொழுக்கங்களைக் கைவிட்டு ஏகான்மவாதிகளாய் மாறி வீணே கெட்டுப் போகிறார்கள்.

உலகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சமயமும் அவ்வச்சமய நூல்களையும் அச்சமய நூல்களைச் சீடர்களுக்கு உபதேசித்துச் சமய பரிபாலனம் பண்ணும் குருபாரம்பரைகளையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு நிலவும். சமய நூல்கள் முதல்நூல் எனவும் வழிநூல் எனவும் சார்புநூல் எனவும் மூவகைப்படும். இவற்றுள் முதனூலாவது அவ்வச் சமயத்தின் மூலபுருஷனால் செய்யப்பட்டது. வழிநூல் மூலபுருஷனுடைய சீட பரம்பரையினரால் முதனூலுக்கு மாறுபாடின்றி அதன் கருத்தைத் தழுவிச் செய்யப்படுவது. சார்புநூல் முதனூலையும் வழிநூலையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு செய்யப்படுவது.

நன்னூல்.

5-ஆம் சூத்திரம்—முதல்வழி சார்பென நூன்மூன் றாகும்.

(இ-ள்.) முதல்நூல், வழிநூல், சார்புநூல் என நூலானது மூன்று பிரிவினை யுடையதாகும். (எ-று.)

6-ஆம் சூத்திரம்—அவற்றுள், வினையி னீங்கி விளங்கிய வறிவின் முனைவன் கண்டது முதனூ லாகும்.

(இ-ள்.) வினையினின்றும் நீங்கிப் பிரகாசித்த அறிவினையுடைய கடவுள் உயிர்களுக்கு முற்காலத்தில் அருளிச் செய்தது முதனூலாகும். (எ-று.)

7-ஆம் சூத்திரம்—முன்னோர் நூலின் முடிபொருங் கொத்துப், பின்னோன் வேண்டும் விகற்பங் கூறி, யழியா மரபினது வழிநூ லாகும்.

(இ-ள்.) கடவுளும் அவரருள்வழிப்பட்டோருஞ் செய்த நூல்களினுடைய பொருள் முடிபுகள் முழுவதும் ஒப்பாகி, வழிநூல் செய்வோன் முதனூலிருக்கவும் தான் வழிநூல் வேறே செய்வதற்குக் காரணமாக வேண்டுகிற வேறுபாடுகளையும் உடன்சொல்லி, அழியாமல் உலகத்திலே நிலைபெற்று விளங்காநின்ற குணத்தையுடையது வழிநூலாகும். (எ-று.)

௩-ஆம் சூத்திரம்—இருவர் நூற்கு மொருசிறை தொடங்கித், திரி புவே றுடையது புடைநூலாகும்.

(இ-ள்.) முதனூல் வழிநூல் என்னும் இருவகை நூல்களுக்கும் ஒரு பட்சம் பொருள் முடிபு ஒத்து மற்றவைகளெல்லாம் ஒவ்வாமை யுடையது சார்பு நூலாகும். (எ-று.)

சைவ சமயத்திற்கு முதனூல்கள் வேதமும் சிவாகமுமாம். இவற்றுள் வேதம் பொதுநூலும் சிவாகமம் சிறப்பு நூலுமாம். வேதம் மூலமும் சிவாகமம் அதன் பாஷ்யமுமாம். வேதத்தின் பொருளைச் சிவாகமங்களைக்கொண்டும் புராணங்களைக்கொண்டும் அறியவேண்டும். வேதத்தின் பொருளை ஆகமங்களையும் புராணங்களையும் கொண்டு அறியமாட்டாதவர்கள் அதை இடர்ப்படுத்துகிறார்க ளென்பது வேத சம்மதம். வேத சிவாகமங்களிலும் புராணங்களிலும் உள்ள உண்மைப் பொருள்கள் தமிழில் தேவாரத் திருமுறைகளும் சித்தாந்த சாத்திரங்களுமாகிய முதனூல்களாகவும் வழிநூல் சார்பு நூல்களாகவும் சைவ சமய குரவர்கள் சைவசந்தான குரவர்கள் முதலிய பெரியோர்களால் அருளிச் செய்யப்பட்டன. இவைகளைப் போற்றிப் பயின்று சீடர்களுக்குப் போதித்துச் சைவசமயத்தை வளர்க்கும் குருபரம்பரைக்குத் திருக்கைலாசபரம்பரை யென்று பேர். இக்குருபரம்பரையின் முதற் குரவர் திருக்கைலாசமலையிலே, அருள்வடிவாகிய கல்லாலமரநிழலிலே, தக்ஷிணாமூர்த்தியா யெழுந்தருளிய ஸ்ரீகண்ட பரமேசுவரரே. இவருடைய சீடர்கள் திருமால், பிரமன், இந்திரன், உபமனியன், சூரியன், நந்திதேவர், முருகக் கடவுள் ஆதியாயவர்கள்.

சிவ தத்துவ விவேக விருத்தி.

திருமாலிந் திரன்பிரம னுபமனியன் றபனனந்தி செவ்வேளாதித்
தருமமுறு குரவருக்குந் தனதருளா லாசிரியத் தலைமை நல்கி
வருமெவர்க்கு முதற்குருவாய் மெய்ஞ்ஞான முத்திரைக்கைம் மலரும் வாய்ந்த
வுருவழகுங் குறுநகையுங் காட்டியரு டருஞ்சிவனை யுளத்தில் வைப்பாம்.

இவருள் திருநந்திதேவர் தமக்குச் சீகண்ட பரமேசுவரர் உபதேசித்தருளிய வேதாகமசாரமாகிய சிவஞானபோதத்தைச் சனற்குமார முனிவருக்கு உபதேசித் தருளினர். சனற்குமாரமுனிவர் சத்தியஞானதரிசனிகளுக்கும், சத்தியஞானதரிசனிகள் பரஞ்சோதிமுனிவருக்கும் அருளிச்செய்தார்கள். பரஞ்சோதிமுனிவர் கைலாசத்தினின்றும் தமிழ்நாட்டிற்குவந்து சாமுசித்தரா யெழுந்தருளியிருந்த மெய்

கண்ட தேவருக்கு உபதேசித்தருளினர். மெய்கண்டதேவர் தமிழில் சிவஞானபோதம் செய்தருளித் தமது மாணாக்கராகிய அருணந்திசிவாசாரியருக்கு உபதேசித்தருளினர். அருணந்தி சிவாசாரியர் தமிழ்ச் சிவஞான போதத்தை முதனூலாகக்கொண்டு சிவஞானசித்தியார் என்னும் வழிநூல் அருளிச்செய்ததுமன்றி, மெய்கண்டதேவர் சந்நிதியில் தாம் கேட்ட கேள்விகளுக்கு அவர் திருநோக்கால் தமக்கு விளக்கிய பொருள்களை "இருபாவிருபது" என்னும் நூலாகக் கூறியருளினர். மெய்கண்ட தேவருடைய மற்றொரு மாணாக்கராகிய திருவதிகை மனவாசகங்கடந்தார் "உண்மை விளக்கம்" என்னும் நூலை யருளிச் செய்தனர். அருணந்தி சிவாசாரியருடைய மாணாக்கராகிய மறைஞானசம்பந்தசிவாசாரியருடைய அநுக்கிரகம் பெற்றவரும் தில்லைவாழ்ந்தணர்களுள் ஒருவருமாகிய உமாபதிசிவாசாரியர் சார்பு நூல்களாகிய சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பஃறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதூது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம் என்னும் எட்டுச் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களைச் செய்தருளினர். இவ்வெட்டும், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், இருபாவிருபது, உண்மை விளக்கம், திருவியலூர் ஆளவந்த தேவர் அருளிய திருவுந்தியார், திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவரருளிய திருக்களிற்றுப்படியார் என்னும் ஆறும் ஆக பதினான்கு நூல்களும் சைவ சித்தாந்த ஞான சாத்திரங்களாம்.

சித்தாந்த நூல்களின் திருநாமங்கள் "உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார், பிந்திருபா உண்மைப் பிரகாசம்—வந்தவருட், பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு, உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று."

உமாபதிசிவாசாரியர் அருணமச்சிவாயதேசிகர் முதலிய மாணாக்கர்களுக்கு உபதேசித்தருளினர். அருணமச்சிவாயதேசிகர் நவகோடிசித்தவாசபுரமென்னும் திருநாமமுடைய திருவாவடுதுறையிலே சித்தமூர்த்தியாக எழுந்தருளியிருந்த சித்தர்சிவப்பிரகாசதேசிகருக்கு உபதேசித்தருளினார். இவ்வாறு சைவகுருபரம்பரை வாழையடிவாழையாகத் தொன்றுதொட்டு நாளதுவரையில் திருவாவடுதுறை யாதீனமடாலயத்தில் பிரசித்திபெற்று நிலவுகின்றது. சைவசமயிகள் யாவரும் இத்திருக்கயிலாய குருபாரம்பரையின் சீடர்களாவர். இக்குருபரம்பரையில் முதல் முதல் தமிழ் நாட்டில் திருவவதாரஞ் செய்தவர் மெய்கண்டதேவர். ஆதலால் இப்பரம்பரை மெய்கண்டசந்தானம் என்னும் வழங்கப்படும். மெய்கண்டதேவர், அருணந்திசிவாசாரியர், மறை

ஞானசம்பந்தர், உமாபதிசிவாசாரியர் ஆகிய நால்வரும் சைவசந்தான குரவர் என்று சைவ சமயிகளால் பூசிக்கப்படுகின்றார்கள்.

சந்தானகுரவர்கள் சிவாகமங்களிலுள்ள சிவஞானபாதப்பொருள்களைச் சிவஞானபோத முதலிய ஞானசாத்திரங்களாகச் செய்தருளியது போல், சைவ சமயாசாரியர்களாகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார், திருநாவுக்கரசுநாயனார், சுந்தரமூர்த்திநாயனார், மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் ஆகிய நால்வரும் ஆரியவேதத்தைத் தேவார திருவாசகமாகிய தமிழ்வேதமாகப் பாடியருளினர். ஆதலால் தேவார திருவாசகமும் சித்தாந்த சாத்திரங்களும் சைவசமயகுரவராலும் சைவசந்தான குரவராலும் அருளிச்செய்யப்பட்டு, ஒரே சைவசித்தாந்தப்பொருளை விளக்குவனவாய்ச் சைவகுருபாரம்பரையால் தொன்றுதொட்டு அனுசந்தானம்செய்யப்பட்டுவருகின்றன. இதனை,

வேதம்பசு வதன்பால் மெய்யாகம நால்வ
ரோதுந் தமிழ்தனி னுள்ளுறுநெய்—போதமிகு
நெய்யி னுறுசுவையா நீள்வெண்ணெய் மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் றிறம்.

என்னும் வெண்பாவினாலும் உணரலாகும்.

(இன்னும்வரும்.)
பத்திராசிரியர்.

(132-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

கல்வி.

சென்னைமாநகரைச்சார்ந்த திருமயிலையில் வருடந்தோறும் பங்குனிமாதத்தில் அறுபத்துமூன்றுநாயன்மார் மகோற்சவம் நடைபெறுகின்றது. அதைத் தரிசிக்கச்செல்லும் ஜனங்களுள் அளவற்றபேர் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்கள் பெருங்கூட்டமாக எழுந்தருளுவதைப் பார்த்து "அம்மன் அறுபத்துமூன்று பிள்ளைகளைப்பெற்றும் ஆசை தீராமல் இன்னுமோர் பிள்ளையைப்பெறவேண்டி எலும்புந்தோலுமாக வற்றித் தவஞ்செய்கிறாள்" என்கிறார்கள். பிட்சாடனர் மகோற்சவத்தைத் தரிசிக்கும் ஜனங்கள் பலர் சிவபெருமான் திகம்பரராயெழுந்தருளுவதையும், அவர் விமானத்திலிருக்கும் பிரதிமைகள் பெண்கள் அவ

ரைக்கண்டு காமவிகாரங்கொண்டு ஆடையவிழப் பின்தொடர்ந்து சென்றதை விளக்குவதையும் பார்த்து "சாமியின் அழகைப்பார்த்துப் பெண்களியாவரும் மோகித்தார்கள்" என்று சொல்லிச் சந்தோஷிக்கிறார்களே யன்றி, அம்மகோற்சவத்தால் விளக்கப்படும் சைவசித்தாந்த உண்மையை யறிந்து சந்தோஷிப்பதில்லை. இவர்கள் இவ்வாறு கூறுவதைக்கேட்கும் பிறசமயிகள் "பெண்களின் கற்பையழிப்பவனும் ஒரு கடவுளா" என்று பரிகசிக்கிறார்கள். (இவ்வுற்சவத்தின் கருத்து முதன் மலரில் வெளியிட்ட தாருகாவனமுனிவர்சரித்திரத்தால் நன்குவிளங்கும்). சுத்தாத்துவித சித்தாந்தசைவர்களால் மாத்திரமன்றி ஏனைச் சைவர்களாலும் எல்லாச் சிவமூர்த்தங்களினும் அதிகமாக வழிபடப்படும் சிவலிங்கத்தின் தத்துவார்த்தங்களை யறிந்த சைவர்கள் மிகச் சிலரே. (இவை இனி அடுத்துவரும் மூன்றும் மலரில் விரிவாய் விளக்கப்படும்.) இத்தகைய உதாரணங்கள் எண்ணிறந்தன விருக்கின்றன. அவைகளை விரிக்கிற் பெருகும். இவற்றால் சைவநூல்களைக் கல்லாதவர்கள் சிவாலயவழிபாட்டை விபரீதப்படுத்துகிறார்கள் என்பது விளங்கும்.

சைவநூல்களைக் கல்லாதவர்களுடைய சைவாநுட்டானங்கள் நிலைபெற்றிருத்தல் அரிது. பிறசமயிகள் அவர்களிடம் தங்கள் சமயத்தையுயர்த்திச் சைவசமயத்தைத் தாழ்த்திப் பேசுவார்களானால் உடனே அவர்கள் மனம் தடுமாற்றமடையும். சைவசமயிகளாகப் பிறந்தவர்கள் எண்ணிறந்தோர் இவ்வாறு தடுமாறியே மாயாவாதிகளாகவும் உலோகாயதர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். சைவசமய உண்மைகளை யறிதற்குப் போதிய கல்விகற்றிருத்தல்வேண்டும். சித்தாந்த ஞானசாத்திரங்களைக் கற்றல் வேண்டும். தேவாரமுதலிய திருமுறைகளை யோதல்வேண்டும். புராணங்களை வாசித்தல்வேண்டும். தருக்கம் இலக்கண முதலியன பயின்றிருத்தல்வேண்டும். பலபிறவிகளிற்செய்த புண்ணியப்பயனும் வந்து பொருந்துதல்வேண்டும்.

சிவஞானசித்தியார்.

புறச்சமய நெறிநின்று மகச்சமயம் புக்கும் புகன்மிருதி வழியுழன்றும் புகலுமாச் சிரம, வறத்துறைக ளவையடைந்து மருந்தவங்கள் புரிந்து மருங்கலைகள் பலதெரிந்து மாரணங்கள் படித்துஞ், சிறப்புடைய புராணங்க ளுணர்ந்தும் ,வேத சிரப்பொருளை மிகத்தெளிந்துஞ் சென்றாற் சைவத், திறத்தடைவ ரிதிற்சரியை கிரியா யோகஞ் செலுத்தியபின் ஞானத்தாற் சிவனடியைச் சேர்வர்.

கல்வியானது சமய உணர்ச்சிக்குமாத்திரமன்றி எல்லாத் தொழில்களுக்கும் இன்றியமையாத கருவியாயிருக்கிறது. கல்வியறிவில்லாதவர்கள் செய்யும் கைத்தொழில்களும் வாணிகங்கள் முதலியனவும் கல்வியறிவுடையவன் செய்யுங் கைத்தொழில் வாணிகம் முதலியவற்றிற்கு நிகராகா. சிற்பநூல்கற்ற (இஞ்ஜினீர்) சிற்பி யொருவனுக்கும் அதைக் கல்லாத கொல்லனுக்குமுள்ள வித்தியாசத்தால் இதை யுணரலாகும். ஒவ்வொரு தொழிலினும் அவ்வத்தொழிற் கல்வியைக் கற்றவர்கள் அதைக் கல்லாத பலரை யடக்கியாளுந் திறமையுடையவர்களா யிருக்கிறார்கள். கல்வியில்லாதவன் எவ்வளவு நுட்ப அறிவும் தொழிற் பழக்கமுமுடையவனா யிருந்தாலும் அவன் கற்றவனுக்குச் சமானமாக மதிக்கப்படுதலில்லை.

திருக்குறள்.

கல்லாதா னொட்பங் கழியநன் றாயினுங்
கொள்ளா ரறிவுடை யார்.

இதுவரையிற் கூறியவாற்றால் கல்வியினும் சிறந்த பொருள் இல்லையென்பதும் கல்வியுள்ளும், சமயக்கல்வியே சிறந்ததென்பதும் விளங்கும்.

சமயக்கல்வியின்பெருமை இவ்வாறிருத்தலையும், சமயக்கல்வி சமயவளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாது வேண்டப்படுதலையும், நம்மவர்கள் யோசியாமல், ஆலயங்கள்கட்டுவதிலும், அன்னதானஞ் செய்வதிலும் திருவிழாக்கள் செய்வதிலுமே தங்கள் காலத்தையும், கருத்தையும், பொருளையும் செலுத்திக்கொண்டிருக்கின்றார்கள். கல்வித் தானத்தினால் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் புருஷார்த்தங்கள் நான்கும் உண்டாதலால், கல்வித்தானஞ்செய்தவர் சொர்னதானஞ் செய்தவருமாவர். சமயக்கல்வித் தானஞ்செய்தவர் சதுர்வித புருஷார்த்தங்களையும் தானஞ் செய்தவராவர். சமயக்கல்வி தானஞ் செய்யாமல் வெறும் அன்னதான மாத்திரம் செய்வது ஒருவன் பிள்ளைகளுக்குக் கல்விகற்பிக்காமல் சோறுங் கறியும் ஊட்டி வளர்த்தல்போலாம். சைவநூலுணர்ச்சியில்லாதவர்களுக்குச் சிவாலயங்களைக்கட்டி வைத்தல் நபுஞ்சகனுக்குப் பெண்ணைக்கூட்டிக் கொடுத்தல்போலாம். சைவநூலுணர்ச்சி யில்லாதவர்கள் தேவாரமோதுதல் கிராமபோன் என்னும் கருவி இசைபாடுவதுபோலாம். ஆதலால், சிவநேயச்செல்வர்களே, சைவப்பிரபுக்களே, கல்வியைக்கொண்டு சமயபரிபாலனம் செய்யுங்கள். வெறுஞ்சமயக்கல்வியைமாத்திரம் எக்காலத்திலும்யாருமேகற்கமாட்டார்கள். இலௌகிகக்கல்வியோடு கலந்தே

எப்போதும் சமயக்கல்வியும் கற்பிக்கவேண்டும். இப்படியே கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் சமயக்கல்வியைக்கற்பித்து உலகமெங்கும் கிறிஸ்துசமய பரிபாலனஞ்செய்கிறார்கள். அவர்கள் மாதிரியை நீங்களும் பின்பற்றி எங்கும் ஆங்கிலபாடசாலைகள் வைத்து அதில் இலௌகிகக்கல்வியோடுசைவ சமயக்கல்வியும் கற்பியுங்கள். இது உங்களால் ஆகாதகாரியமென்றாவது தகாதகாரியமென்றாவது எண்ணுதீர்கள். எத்தனையோ பாடசாலைகள் பிள்ளைகள் கொடுக்கும் சம்பளத்தைக்கொண்டும் அரசாங்கத்தார் செய்யும் கிராண்டு என்னும் உதவியைக்கொண்டுமே நடத்தப்படுகின்றன. ஆதலால் சமயபரிபாலனஞ் செய்தற்குப் பாடசாலையைக்காட்டிலும் அநுகூலமான மார்க்கம்வேறொன்று மில்லை.

சைவப்பிரபுக்கள் கல்வித்தானம் செய்யாமல் மற்றத் தானங்களையே அதிகமாகச் செய்துகொண்டிருப்பதுபோல் சைவப்பிரசாரகர்களும் சைவசமயத்தின் தற்காலநிலைமையையும் சைவசமயவளர்ச்சிக்குச் சைவசமயப் பாடசாலைகள் இன்றியமையாதன வென்பதையும்அதிகமாக எடுத்துப்போதிக்காமல் சைவசமயத்தின் ஏற்றத்தையே அதிகமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சைவசமயிகள் சமயக்கல்விகற்காமல், சைவசமயத்தின் ஏற்றத்தை யெடுத்துப்பேசி மகிழ்தல் கல்லாவொருவன் குலநலம்பேசுதலையொக்கும். ஆதலால் சைவப்பிரசாரகர்களே, சைவசபையார்களே, சைவச்சீமான்களே, நீங்கள் செய்யும் பிரசங்கங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் சைவசமயத்தின் தற்கால நிலைமையையும், சைவ சமயவளர்ச்சிக்குச் சைவசமயப் பாடசாலைகள் இன்றியமையாதன வென்பதையும் எடுத்துவிளக்கும்பிரசங்கத்தையே முதற்பிரசங்கமாகவைத்துக்கொள்ளுங்கள். சைவசமயபாடசாலைகள் வைத்து இலௌகிகக் கல்வியோடு சைவசமயக்கல்விகற்பிக்குமாறு செய்யுங்கள். இவ்வாறு செய்வீர்களானால் சைவம் வையமெங்கும் பரவும். உலகமெங்கும் உய்யும்.

திருமந்திரம்.

தேவர் பிரான்றனைத் திவ்விய மூர்த்தியை
யாவ ரொருவ ரறிவா ரறிந்தபின்
ஓது மின்கேண்மி னுணர்மி னுணர்ந்தபின்
ஓதி யுணர்ந்தவ ரோங்கிநின் றாரே.

கல்லாத மூடரைக் காணவு மாகாது
கல்லாத மூடர்சொற் கேட்கக் கடனன்று
கல்லாத மூடர்க்குக் கல்லாதார் நல்லாராங்
கல்லாத மூடர் கருத்தறி யாரே.

(பத்திரிகாசிரியர்.)

திரு அருணாசலக்
கார்த்திகை விளக்கீடு*

இது சைவசமயிகட்கு அருமருந்தன்ன வித்வ ரத்னமாயிருந்த,
மஹா சைவாபிமானி
யாழ்ப்பாணத்து மேலைப்புலோலி
ஸ்ரீமந் - நா. கதிரைவேற்பிள்ளையவர்கள்
செய்த உபந்நியாசம்.

திருவாசகம்.

பிரம னரியென் றிருவருந்தம் பேதைமையாற்
பரம மியாம்பரம மென்றவர்கள் பதைப்பொடுங்க
வாறு ரழலுருவா யங்கே யளவிறந்து
பரமா கிநின்றவா தோணோக்க மாடாமோ.

இந்த ஞானதீபக் காட்சியாகிய மகா விழாவானது இக்கார்த்திகை மாதத்தில் வரலால் அதுபற்றி நம் நண்பர்கள் பற்பலர் அறிதற்கு அவாவுறுவர். ஆதலால் அது குறித்துச் சிறிதுபேச வந்தாம். இத்தீபக் காட்சியைக்கண்டு ஆனந்தித்தவாது கண்களே கண்களெனப்படும். அல்லாத கண்களெல்லாம் புண்களெனெப்படும். அவை மரக்கண், பீலிக்கண், மட்பாண்டக்கண், நிலக்கண் எனப்பட்டு ஒருசிறிதும் பயனிலவாம் என்க. இது சிவபெருமான் உலக முழுதும் சோதிவடிவாய் விளங்கி நின்றமையால் அதற்கு அறிகுறியாக எவ்விடத்தும் தீபமிட்டுத் தரிசிக்கும் வழக்காம். வைணவர்க்கு ஐப்பசியில் தீபாவளி யிருத்தல்போலச் சைவராயுள்ள எமக்குரியதீபாவளி இக்கார்த்திகை மாதத்தில் வருமிதுவேயாம். இதனையே வைணவர்களும் ஏற்றுத் தங்கள் ஆலயங்களிலும் தீபம் ஏற்றிவைக்கின்றார்கள். புறச்சமயிகளாலும் இது புகழப்பட்டு அநுஷ்டிக்கப் படுகின்றது. புறச்சமய நூலென்னும் சீவக சிந்தாமணியினும்,

(நாமகளிலம்பகம் ௨௨௪—செய்யுள்.)

தார்ப்பொலி தரும தத்தன் றக்கவா றுரைப்பக் குன்றிற், கார்த்திகை விளக்கிட் டன்ன கடிகமழ்குவளைப் பைந்தார், போர்த்ததன் னகலமெல்லாம் பொள்ளென வியர்த்துப் பொங்கி, நீர்க்கடன் மகரப் பேழ்வாய் மதனன்மற் றிதனைச் சொன்னான்.

---

* விளக்கிடுதல் என்பது விளக்கீடு எனத்திரிந்தது.

என்று பேசப்பட்டிருக்கிறது. உலகத்திலும் "மலையிலிட்ட விளக்கு" என்று வழங்கும் முதுமொழியானும் இதன் பெருமை புலப்படும். திருவருணாசலமே யிதற்குரிய விசேடதலமாகலின் அதனையும் பற்றி யுரைப்பாம். திரு அருணாசலம் என்பது ~~தொண்டை~~ நாட்டு முப்பத்திரண்டு சிவஸ்தலங்களுள் ஒன்று. "~~தொண்ணீர் வயற்றொண்டை நன்னாடு சான்றோருடைத்து" என்று தெய்வப்புலமை ஔவைப்பிராட்டியாரற் சிறப்பிக்கப்பட்ட இத்தொண்டை நாட்டில், முப்பத்திரண்டு தலம் வந்ததற்குக் காரணம் என்னவென்று ஆராயுமிடத்து, இறைவி யுலக முய்வான் எண்டு வந்து முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் வளர்த்தருளினள் என்று மூத்த நூல்கள் முழங்கலான், அதற்கு அறிகுறியாகத் தலங்களும் முப்பத்திரண்டாயின வென்பர் பெரியோர்~~. உலகத்திலேயுள்ள எல்லாத் தலங்களினும் ஆயிரகோடி சிவஸ்தலங்களே விசேடித்தன. அவற்றினும் ஆயிரத்தெட்டுத் தலங்களே விசேடம். அவற்றினும் நூற்றெட்டு சிவஸ்தலங்களும், அவற்றினுந் தெய்வத் தலங்களாகிய அறுபத்தெட்டும், அவற்றினும் அயோத்தி, மதுரை, மாயை, காசி, காஞ்சி, அவந்தி, துவாரகை என்னுஞ் சத்த முத்தித் தலங்களும் உயர்ந்தனவாம். அவற்றினும் ஆதாரஸ்தலங்களே விசேடித்தனவாம். அவற்றினும் பஞ்சபூதத்தலங்களே யுயர்ந்தன. அவற்றினும் பிறக்க முத்திதருந் தலமாகிய திருவாரூரும், இறக்க முத்திதருந் தலமாகிய காசியும், நினைக்க முத்திதருந் தலமாகிய திருவண்ணாமலையும் சிறந்தனவாம். பிறத்தலும் இறத்தலும் கிடைத்தல் ஒருவர்க்கு முற்புண்ணியம் இருந்தாலன்றி யாகாவாம். நினைத்தல் யாவர்க்கும் எளியதாகலின் அது செய்தமாத்திரத்தே சிவ சாயுச்சியத்தை யளிக்கும் இத்திருவருணாசலத்தின் மகிமை செப்புந் தரத்ததோ? தத்துவங் கடந்த தனிமுதற் பொருளாகிய பரசிவனே இத்தலமாக விளங்குவான் எனில், அதன் பெருமையை யாவரே யளக்க வல்லார். சிவனுருவாய் நின்றது எவ்வாறெனில்:—

முற்காலத்திலே ஸ்ரீமந் நாராயண மூர்த்தியும் அவர் குமாரரான பிரமதேவரும் நாம் பிரமம், நாம் பிரமம் என்று போர்புரிய, அதனாலுலகமும் அவரும் இறப்பார் என்று கருணை சுரந்த காளகண்டப்பெருமான், மாசிமாதத்திலே அபரபக்கச் சதுர்த்தசி திதியிலே, அர்த்த சாமத்தில் ஓர் சோதி வடிவாய் எழுந்தருளி யவர் நடுவில் நின்றார். அவ்வக்கினிப் பிழம்புத் தம்பத்தின் அடிமுடியை யறிந்தவரே பிரமமாவர் என்று அசரீரி கூறிற்று. அது கேட்ட அரி பிரமர் போரை விடுத்து முறையே பன்றியாகியும் அன்னப் பறவையாகியும் பூமியைத் தோண்டிச் சென்றும், அண்டங்கள் குலுங்கி யதிரப் பறந்தும் தேடி அறியாராயினர். இனைத்

தவாராய அவ்விருவரும் சோர்வுற்று மனத்தெளிவுற்றுப் பெருமானைத் துதிப்ப, அவர் அக்கினிவடிவைச் சுருக்கி மலையாய் நின்றனர். அம்மலை உலக முழுவதும் சிவந்த நிறமுற்றுத் தோன்றினமையால் அருணகிரியெனத் திருப்பெயர் வாய்ந்தது. அருணம்—சிவப்பு. அசலம்—மலை. சிவந்த நிறத்தை யுடையமலை. சோணகிரி என்பதும் அதுவே. சோணம் - சிவப்பு. இனி அருணாசலம் என்பதில், அருணம் என்றதற்கு, ருணசம்பந்தங்களை யொழிப்பது என்று அருணகிரிபுராணஞ் சொல்லிற்று. எவ்வளவு மழைபெய்யினும் சலம் கீழிறங்காமல் அம்மலையிலேயே அடங்கிவிடலால் அக்கினிமலை யென்பதற்கு அதுவுமோர் திருஷ்டாந்தமே.

இச்சிவசோதிமலை, கிருதயுகத்தில் அக்கினிமலையாகவும், திரேதயுகத்தில் மாணிக்க மலையாகவும், துவாபரயுகத்திற் பொன்மலையாகவும், இக்கலிகாலமாகிய பாவயுகத்தில் அவ்வடிவு மாறிக் கல்மலையாகவும் விளங்கும் என்று பிரமாண்ட புராணமும், சிவரகசியமும், உருத்திர சங்கிதையும், அருணைமான்மியமும் அறைகின்றன. சில வைணவ நண்பர்கள் சிவனது அடியை யெங்கள் நாராயணமூர்த்தி தேடவாரா என்றும், அது சைவர்களது கட்டுக்கதைகளா மென்றும் கூறுகின்றதைக் கேட்டிருக்கின்றோம். வைணவசகோதரர்களே! வேதம் நமக்கும் சைவர்க்கும் பொதுவான தொன்றன்றோ? உபநிடதமும் அப்படி யுள்ளதே. அவற்றிற் கூறப்பட்ட பிரமாணங்களை யிங்குக் காட்டுகின்றாமன்றி, சைவர் நூற் சரிதமாவது, கட்டுக்கதைகளாவது காட்டவே மல்லேம். வேதோபநிடதப் பிரமாணங்களை நீவிர் ஒப்பாது விட்டால் பாஷண்டர் ஆவீர்களே. அந்தப் பிரமாணங்கள் வருமாறு:—

இருக்கு வேதம்.

விஷ்ணூர்வை வாராகம் ரூபமாஸ்தாய பூமின் விதாரயன் சகஸ்ரம்ஸமா ஆசன்-பாதாந்விஷ்ண பரோ பூத்வா, த்வமேவ மாதாஜி, த்வமேவ ப்தாஸி, த்வமேவ ஜியேஷ்டோஸி, த்வமேவசிரோஷ்டோஸி, யயேவம் மகிமாநம், வேதாத் திருஷ்டாபவதி, விக்ஞாதாபவதி, கர்த்தாபவதி, காரயதாபவதி, யூயேவம்வேதா, சிவஸாயுஜ்யமாப்நோதி, சிவஸாயுஜ்யமாப்நோதி.

பாஸ்கர சங்கிதை யெனும் வேதபாகம்.

ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ரஜஜாபத்த-எனத் தொடங்கி, வாராஹோ விஷ்ணு, நிமமஜ்ஜ பூமௌப்ரம் ஹோத்ப் பாத பூமோர் திவமா ஸுக்ருத்திர: என்று முடியுமது.

அதர்வண வேதச் சரப உபநிடதம்.

யத்பாதாம் போருஹத் த்வம்த்வம் மிருக்யதே விஷ்ணு நீதுநா ஸ்து, த்வாஸ்துத்தியம் மஹேசா நமவாங்மாந ஸகோசரம், பக்தியாநமிர் தரே விஷ்ணௌ ப்ரசாதமக ரோத்விபு.

வில்லிபுத்தூரர் பாரதம்.

"ஓரேனந் தனைத் தேடவொளித்தருளு மிருபாதத் தொருவனந் தப்-போரேனந்தனைத் தேடிக் கணங்களுடன் புறப்பட்டான்"

"புள்ளுடைக் கொடியோ ரிருவருங்காணாப் புண்ணியன்"

என்ற பிரமாணங்களாலும் இன்னும் அநேக பிரமாணங்களாலும் வெள்ளிடைமலைபோற் றெள்ளிதின் அறியக் கிடக்கின்றது. இங்ஙனம் வேதாதி பிரமாணங்கள் முழங்கியதை யெடுத்துக்கூறின் விஷ்ணுதூஷணஞ் செய்கின்று மென்பிர். அதற்கு வேதங்களும் அவையிற்றை யருளிச்செய்த பரப்பிரமமுமே விடைகூறவேண்டும். நிற்க. அக்கினி மலையாக நின்றருளிய பெருமான் பிரம விட்டுணுக்கள் செய்த பூசையினுள மகிழ்ந்து இலிங்கோற்பவகாலமாகிய மகாநிசியிலே அடியையும் முடியையுங் காட்டாது இலிங்கோற்பவ மூர்த்தியாய் ஒரு முகூர்த்த காலங் காட்சி கொடுத்தருளினர். கொடுத்தருளியது மன்றிக் "கார்த்திகை மாதக் கார்த்திகை நட்சத்திரத்திலே இதுபோல ஓர் சோதி காட்டுவோம். அதனைத் தரிசிப்பவர் யாவராயினும் அவர் பாவங்களாகிய இருட் படலத்தினின்று நீங்கிச் சிவஞான வொளியையடைந்து எம்கழலடியுறுவர்" என்றும் பரமர் கூறினமையால் அந்த ஐதிகப்படியே இக் காலத்தும் திருவண்ணுமலையிற் கார்த்திகைக் கார்த்திகையிற் றீபம் மலையினுச்சியில் ஏற்றித் திருவிழாக் கொண்டாடப்படும். அதற்காகப் பலதேசங்களிலு மிருந்து இலக்ஷக் கணக்காகச் சனங்கள் வந்துசேர்ந்து தரிசிப்பர். அரிக்கும் பிரமனுக்கும் நடுவிற் சோதியுருவாகத் தோன்றியது மாசிமாதச் சிவராத்திரிக் காலத்திலன்றி, கார்த்திகையி லிடுவது எங்ஙனமெனின், அதனைக் கூறுவாம்.

சோதியுருவாக முதலிற் றோன்றியது மாசிச் சிவராத்திரியிலேயே. இலிங்கோற்பவ மூர்த்தியாய்ப் பின்னர்க் காட்சி கொடுத்தது மகா நிசிக் காலமாகிய இரவு இருபத்தேழு நாழிகைக்குள்ளாம். அக்காலந் தேவ நாளாதலின் அக்கணக்கின்படி பார்க்கின் மானுடதினக் கார்த்திகைமாதமே தேவர்க்கு மகாநிசிக் காலமாகும். அதுபற்றியே கார்த்திகையில் விளக்கு விழாச் செய்யப்படுமென்றறிக. இதுவன்றி, வான் என்னு

மொரு சித்தன், முனிவர் சாபத்தால் மகிடாசுரனுய்ப் பிறந்திருக்க, சங்கரி அவனைக் கொன்று அவன் கழுத்திற் சிவலிங்கந் தோன்றியெடுக்க, அது கையினின்றும் நீங்காதுறைய, அப்பாவத்தை விலக்கிக் கொள்ளற் காக, அம்மையார் இத் திருவருணசலத்தை யடைந்து ஐப்பசி மாதத் துக் கேட்டை நட்சத்திரத்திற் பூசித்துக் கட்க தீர்த்தத்தின் முழுகி யருச்சித்தமையாற் சிவலிங்கம் கையினின்றும் நீங்கப்பெற்றனர். கார்த் திகைக் கார்த்திகையிலே சிவாகம விதிப்படி யுற்சவம் நடத்துவித்துத் தீபங்களையு மெவ்விடத்தும் ஏற்றுவித்துத் தாம் நினைந்தனவெல்லாம் பெற்றார் என்று அருணகிரிபுராணம் கூறுதலால், அவ்விதிப்படி யிக்கா லத்துந் தீபமேற்றுதலுமாம். இத்தீப தரிசனஞ் செய்தோர் சிவபெரு மானைத் தரிசித்தவராவர். சிவபெருமான் ஒளிவடிவாயிருக்கின்றார் என் பது தோன்றத் திருநெறித் தமிழ்வேதமும் "சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே" என்று கோஷிக்கின்றது. இம்மலை சிவனே யாத லால் இதன்கண் கால்வைத் தேறுதல் மகா பாதகமாம். இம்மலையை வலம் வந்தோர் தம் பாவங்களெல்லாம் நீங்கி முத்தி பெறுவர். வலம் வருவோர் பாதரட்சை, தொடுதோல் இட்டும், குடைபிடித்தும், வாக னத்தேறியும் செல்லலாகாது. முன்னர் மாகிதன் என்னும் அரசன் குதிரையிலேறி வலஞ்செய்தான். அதனால் அவன் நரகத்தில் வீழ்ந் தான். குதிரை சிவலோகஞ் சென்று சிவகணத்தலைவனுய் வாழ்ந்த தென்று உண்மை நூல்கள் கூறின. ஆதலால் நமராங்காள்! குளிக்கப் போய்ச் சேறு பூசுவார் போலப் பாவந் தேடிக்கொள்ளாது விதிப்படி தீப தரிசனமும், பிரதக்ஷிணமும் செய்து பேரின்பு உறுவீராக.

---

(2) தீப இயலும் அதன் உண்மையும்.

ஆலயம் முதலிய சிவசந்நிதானங்களிலும், பூசையினும், யாகாதி களினும் விளக்கிடுதல் மகா புண்ணியமாம். சோடச உபசாரங்களுள் விளக்கிடுதலும் ஒன்றும். விளக்கிடுதல் சரியைத் தொழில்களுள் விசே டித்ததாகச் சொல்லப்பட்டது. சிவபெருமானுக்கு முப்பத்திரண்டு உப சாரங்களோடு பூசை செய்க. அவை யியலாதாயிற் சோடசத்திற் பூசிக்க. அதுவுங் கூடாதவர் சந்தனம், புட்பம், தூபம், தீபம், நை வேத்தியம் என்னும் பஞ்சோபசாரங்களோடு பணிதல் விதி. அது வுஞ்செய்ய இயலாதார் முடிவிற் செய்யப்படும் தீபமாத்திரம் ஏற்றித் தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்து மாடிச் சங்காசயபோற்றி யென்னக் கடவர் என்று காமிக ஆகமம் இலளிதாகமம் முதலிய முதனூல்க

லுரைக்கின்றன. இதனால் தீபத்தின் பெருமை யித்துணைத்து என்பது தெற்றெனப் புலப்படுகின்றது. புவனங்கள் யாவற்றையும் பொதுவறப்புரந்த மாவலிச் சக்கிரவர்த்தி யென்பான் யாவன்? அவன் முற்பிறப்பி லெலியாகப் பிறந்து சிவாலயத்துள்ள விளக்கிலிடப்பட்ட நெய்யை யுண்ணுதற்குச் சென்றான். போயுண்ணுங் காலத்து மங்கியிருந்த தீபச்சுடர் தன்முகத்திற்சுட வுதறியதனால் அது ஓங்கியெரிந்தது. அதனால் தத்துவாதீத தனிப்பரம்பொருளாகிய தற்பரசிவனார் மூவுலகுமேவல் கேட்ப ஆளும் பெரும் பேற்றையும், அட்ட ஐசுவரியம் அஷ்டபோக்கியசம்பன்னம், சப்த சந்தானம், சதுர்விதோபாயம், சட்குணசமேதம், பஞ்சதந்திரப் பிரவீணம், வர்க்கத் திரய விசிட்டம், சதுரங்கபலம், சகல நியோக சகிதமாக வமரும் வாழ்வையும் அருளினார் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. சிவத்திரவியத்தைத் தன் பசிக்காக வுண்டபடியினாலும், மங்கும் விளக்கைத் தூண்டவேண்டுமென்று நினைத்துச் செய்யாமையாலும், சிறிது குற்றமுற்றவனானபடியால், திருமாலது வஞ்சச் செய்கையால் அவை மாற்றப்பட்டான். இங்ஙனமாயின் மெய்யன்புடன் தீபமிடுவார் அடையும் பலம் இவ்வளவினதென்று உலக மறிக.

தீபமாலை, தீபங்கள் என்னுமிவற்றாற் பிரகாசிப்பித்தல் சிவவழிபாட்டிற்கு இன்றி யமையாததாகும். தீபமாலையாவது கபிலநிறப் பசுவின் நெய்யினால் நிறைக்கப்பட்டது. கர்ப்பூரம் அகில் என்னுமிவற்றோடு சம்பந்தமாகத் திரிக்கப்பட்ட இழைகளை யுடையதும், அவியாததும், வட்டவடிவாகிய தோரணம் முன்னர்த் தூங்கப்பெற்றதும், திரிசூல வடிவாகச் செய்யப்பட்டதுமா யுள்ளது. தீபங்கள் ஒரு முகம், இருமுகம், மும்முகம், நான்குமுகம், பஞ்சமுகம் என்பனவும், புருடதீபம், நட்சத்திரதீபம், மயூரதீபம், இடபதீபம், நந்திதீபம், கும்பதீபம் என்பனவுமாம். பூசையின் மூவகையுள், தீபம்வரையிலும் அர்ச்சனை யெனவும், நைவேத்தியம் வரையிலும் பூசையெனவும், பலியிடுதலளவும் சாந்தி கருமம் என்றும் சொல்லப்படும். ஆலயங்களில் தீபமிடுங்கால் ஒன்று முதல் பத்துவரையில் இடுதல் அதமாதமமாம். பத்துமுதல் நூறுவரையில் இடுதல் அதமம். நூறுமுதல் பதினாயிரம் வரையில் இடுதல் மத்திமம். பதினாயிரம்முதல் இலக்ஷம் இறுதியாக இடுதல் உத்தமமாகும். அதற்கு மேலிடுவது உத்தமோத்தமம் எனப்படும்.

பகலில் இடுந்தீபங்களில் இரட்டிப்பாக இரவினிடுக. முதற் சாமம் கடைச்சாமங்களில் இடுவனவற்றிலும் இரட்டிப்பாக இடைச் சாமங்களிலிடுக. குற்றமில்லாத நற்பசுக்களின் நெய்கொண்டு இடுவது சாத்துவிக

தீபமாகும். வெள்ளாட்டு நெய், நல்லெண்ணெய் இவைகளா லிடப்படு வது இராசத தீபமாகும். எருமை நெய்யாலிடுவது தாமச தீபமாம். விருக்ஷங்களின் விதைகளில் உற்பத்தியான ஆமணக்குநெய் இருப்பைநெய், கடலைநெய் முதலியன கொண்டு இடுவது பைசாசதீபமாகும். தாமத தீபத்தைப் பார்க்கிலும் பைசாசதீபம் இழிந்ததும் யோக்கியமில்லாததும் என்று சிவாகமங்களால் இகழப்பட்டன. வர்த்திகள் தாமரை நூல், பருத்திநூல் கொண்டு செய்யப்படல்வேண்டும். இவ்வாறு பரசிவனாரால் திருவாய் மலர்ந்தருளப்பட்ட சிவாகமங்கள் முறையிடவும் எம்மவர் அதை எட்டுணையேனும் பார்க்கின்றாரல்லர். குளிக்கப்போய்ச் சேறு பூசுவார்போல, துர்நாற்றமுள்ள மண் எண்ணெய் கொண்டும், மெழுகுவர்த்தி யென்னும் அநாசாரப் பொருள்கொண்டும் விளக்கிடுகின்றனர். உற்சவ காலங்களிலே எண்ணெய்ச் செலவிற்கு அஞ்சிச் சாணவரட்டியிலே (எருமுட்டைகளிலே) மண்ணெண்ணெயைத் தோய்த்துக் கொளுத்திப் பிடிக்கின்றனர். தருமகர்த்தாக்களும் அதனைக் கண்டித்தல் கிடையாது. குருக்கள்மாருட் சிலரும் அவர் போன வழியே விடுகின்றனர். இதனால் நரகப் பிராப்தியன்றி! எட்டுணையும் பலன்கிடையாது. தீபச்சுடர் ஓரங்குலம் அதமம். இரண்டு மூன்று அங்குல அளவு மத்திமம். அவற்றிற்கு மேற்பட்ட அளவின உத்தமம் என்க.

காலை, உச்சி, மாலை, யென்னு முக்காலங்களில் தீபங்கள் நான்குடன் பூசிப்பது அதமத்தி னதமம். காலை உச்சிகளில் நான்கு தீபங்களும், மாலை காலத்தில் எட்டுமாகப் பூசிப்பது அதமமாகும். முக்காலங்களினும் பன்னிரண்டு இடுவது மத்திமத்தி லதமம். முக்காலங்களினும் இருபத்து நான்கு கொள்வது மத்திமத்தின் மத்திமம். சங்க காகளத்தொனிகளோடும், அர்க்கிய புட்பங்களோடும் முப்பத்தாறு தீபங்களிடுவது மத்திமத்தி னுத்தமமாம். எழுபது தீபங்களேற்றிப் பூசித்தல் உத்தமத்தி லதமம். முக்காலங்களினும் இரண்டு மாக்கால் அரிசிகொண்டு செய்யப்பட்ட அவிசு, பாயசம், சித்திர இலட்டுகங்களையும், அன்னங்களையும், அவ்வளவு சுத்தான்னத்தையும் படைத்து அர்த்தசாமத்தும் அவ்வாறு நைவேதித்து முப்பத்து நான்கு வாத்தியங்களோடு இறுநூறு தீபமுங்கொண்டு பூசிப்பது உத்தமத்தில் மத்திமமாம். நைவேத்தியங்கள் பத்து மாக்கால் அரிசியாற்செய்து, ஐம்பது வாத்தியங்களோடு முப்பத்திரண்டு உபசாரமும், ஐம்பது உருத்திர கணிகையர் நிருத்தங்களு மமைய முக்காலத்தும் ஐந்நூறு, ஆயிரம், பதினாயிரம், தீபங்கள் கொண்டு பூசிப்பது உத்தமோத்தமம் ஆகும். இத்தீபமிடுதல்

தேகம் என்னும் ஆலயத்திலேயுள்ள மனம் என்னுந் தகழியில் அறிவாகிய நெய்யை நிறைத்து, உயிர் என்னுந் திரியிலே பிராணன் என்னுங் காற்றை நிறுத்தி, ஆணவமலம் என்னும் இருணீங்கச் சிவஞானம் என்னுந் தூண்டாவிளக்கை யேற்றினோர் சிவபெருமானது திருவடிப் பேறாகிய பேரின்ப அத்துவித முத்தியை யடைவார் என்னும் உண்மையை விளங்கவைத்த குறியுமாம்.

தேவாரம்.

உடம்பெனு மனையகத்து ளுள்ளமே தகழியாக
மடம்படு முணர்நெய்யட்டி யுயிரெனுந் திரிமயக்கி
யிடம்படு ஞானத்தீயா லெரிகொள விருந்துநோக்கிற்
கடம்பமர் காளைதாதை கழலடி காணலாமே.

விளக்கினார் பெற்றவின்ப மெழுக்கினாற் பதிற்றியாகும்
துளக்கினன் மலர்தொடுத்தாற் றூயவிண் ணேறலாகும்
விளக்கிட்டார் பேறு சொல்லின் மெய்ந்நெறி ஞானமாகும்
அளப்பில கீதஞ்சொன்னார்க் கடிகடா மருளுமாறே.

சிவகீதை.

(156-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

சிலைப்பாவைப்போல அறியாமையால் எண்ணப்பட்டது சிசுப்பருவமானது பெருங்கஷ்டமேயன்றோ, எவ்வளவுகாலம் ஸுஷும்னை யெனும் நாடியானது கபத்தினால் சூழப்பட்டு உள்ளதோ அத்தனைகாலம் வரையில் அக்ஷரஸ்பஷ்டமாய் வார்த்தை சொல்ல இயலாதன்றோ.

இக்காரணத்தாலேயே கர்ப்பத்திலும் அழுவதற்கியலுவதேயில்லை. பின்னர் யௌவனப்பருவம் வந்ததும் யாதும் தெரியாதவனாய் மதித்தும் ஸ்திரீபோக மொன்றிலேயே ஆவலுற்றுச் சற்றுநேரம் பாடுவதும் சற்றுநேரம் ஓடுவதும் இவை முதலிய செய்கைகளைச் செய்கின்றான்.

வேகமாய் மரத்தினிலேறுகிறான். பெரியோர்களைத் துன்புறுத்துகின்றான். காமக்குரோதமதத்தால் யாதும் தெரியாதவனாய் எவர்களையும் லக்ஷியம் செய்கின்றதில்லை.

எலும்பு மாம்ஸம் நரம்பு இவைகளின் சேர்க்கைவடிவாகிய ஸ்திரீயின் விகாரமாய் காணப்படுவதும் கெட்ட நாற்றமுள்ளதுமாகிய தவளையின் பிளப்பு அடிவயிற்றுக்கு (ஆஸனத்துவாரத்திற்கு) நிகராகிய நிதம்பத்தில் ஆவலுடையவனாய் ஸ்திரீபோக இச்சையால் நொந்துமனதினால் மிக்க தவிக்கப்படுகின்றான்.

(இன்னும் வரும்.)